

reeks Leve de vakantieliefde

‘We waren twee eenzame pelgrims op weg naar Rome’

Vorige zomer stapte Cédric Raskin (42), met stevige wandelschoenen, zijn deur in Hoboken uit. Het plan: drie maanden later aankomen in Rome. Dat lukte, maar hij arriveerde niet alleen. ‘Als je 24 uur op 24 samen doorbrengt, vallen alle maskers af.’

‘De meeste mensen plannen een pelgrimstocht om iets te verwerken. Ik vertrok vorige zomer met met een heel positieve ingesteldheid: het was een droom die ik al twintig jaar had, en waar ik het juiste moment voor had gevonden. Ik was 41, had mijn ontslag ingediend en beslist om als zelfstandig copywriter te beginnen. En ik was alleen en hoefde dus niemand drie maanden lang achter te laten.’

‘Ik ben altijd al een filosofisch type geweest. Wandelen, nadenken, voor langere tijd alleen zijn. Toen ik begin de twintig was, stapte ik van Frankrijk naar Santiago de Compostela. Heel boeiend, maar die route is nu erg commercieel geworden. De charme is weg. Dus ontstond het idee om van thuis, in Hoboken, naar Rome te stappen. Een tocht van 2.500 kilometer langs de Via Francigena. Door België, Frankrijk, Zwitserland en Italië. Met alleen een rugzak, een tent en mezelf.’

Gouden vallei

‘De eerste twee maanden stapte ik alleen. Hier en daar kwam ik een lokale boer tegen met wie ik even een praatje kon slaan, maar voor de rest was ik op mezelf aangewezen. Het ging goed. In de Alpen kwam ik tijdens de zware bergtochten tot een fijn besef: ik was intens gelukkig. Ik had mijn werk opgezegd en ging eindelijk voor mezelf beginnen. In de liefde had ik niet altijd geluk gehad, maar daar, met de Alpenlucht in mijn longen, had ik er vrede mee. Ik zou alleenstaand blijven, en dat was prima.’

‘Normaal laat je je van je beste kant zien als je net iemand hebt ontmoet, wij hadden geen andere keuze dan ons meteen van alle kanten te laten zien’

‘Amper twee dagen later, op 1 september, kreeg dat idee een ironische twist. Ik was de bergen door, net voorbij de Italiaanse stad Aosta, en liep de vallei in. De ochtend was prachtig, de zon zette de vallei in een gouden gloed. Ik zat geconcentreerd foto's te nemen om dat moment vast te leggen, toen achter me een vrouw aankwam. Knap, bruine haren en duidelijk jonger dan ik. Het was een van de eerste andere pelgrims die ik tegenkwam, de Via Francigena is een voor buitenlanders vrij onbekende route. “Buen camino”, zei ze en ze stapte weg.’

‘Ik keek om en was al te laat. Ik zei ook niks terug. Zij moet gedacht hebben: wat een boer. Meteen nadat ze uit het zicht verdwenen was, riep ik mezelf tot de orde: je komt nu eens iemand tegen, waarom zeg je niets? Maar ik zou ze nog tegenkomen. We liepen beiden op de flank van de vallei. Ik had een verkeerde weg genomen en liep daardoor op een parallel paadje, vlak bo-

ven haar, ik zag haar wandelen. Carlota uit Zaragoza, vertelde ze me toen ik haar inhaalde. Tien jaar jonger dan ik, 31, en ook onderweg naar Rome.’

‘Het klikte meteen. We probeerden allerlei talen uit: Frans, Engels, Duits, wat Spaans dat ik me nog herinnerde van op de universiteit. Ze was heel open en sympathiek. We besloten een stukje samen verder te wandelen. Omdat we nog niet hadden ontbeten, gingen we in een dorpje dat we passeerden koffie drinken. Carlota kreeg telefoon van haar host van de dag voordien: ze was haar shampoo vergeten en de man stond erop die te komen brengen. Hij trakteerde ons op prosecco, één glas werden er twee, twee glazen werden er drie. Wisten wij veel dat we erna nog een steile helling op moesten (lacht).’

Kus me dan

‘Op een pelgrimstocht leef je sowieso van dag naar dag. Er is alleen vandaag en alleen dit moment. Ook de dagen erop bleven we samen verder stappen. We ontmoetten mensen onderweg, praatten en praatten, lachten ook heel veel. Ik voelde het kriebelen, maar durfde geen move te maken. We hadden het zo fijn en je liefdedheid toegeven kan alles veranderen, het is gevaarlijk. Pas zes dagen nadat we elkaar ontmoet hadden, zei ze plots: “Cédric, waarom kus je me niet?”’

‘We leefden in een roes. Er was de liefdedheid en de fysieke afmatting: elke dag weer zoveel kilometers in een verzengende hitte. Maar we legden ze samen af, de twee eenzame pelgrims waren een koppel geworden. Het was heerlijk. Een eerlijk we-

waren 24 uur op 24 samen, hadden elk maar een paar – en niet de meest flatterende – outfits en zweetvoeten waren dagelijkse kost. Normaal laat je je van je beste kant zien als je net iemand hebt ontmoet, wij hadden geen andere keuze dan ons meteen van alle kanten te laten zien. Alle maskers vallen af.’

‘Na een week kwamen we aan in de stad Pavia. Carlota wilde doorstappen, ze wilde op tijd in haar thuisstad Zaragoza aankomen, om daar de jaarlijkse processie mee te maken. Ze moest een bepaald ritme aanhouden om dat te halen. Maar ik had geen plan, en wilde graag een rustdag, uitblazen, genieten van de stad. We namen afscheid. Het was een raar moment. Ze was weg, ik bleef achter en dacht de hele dag: waarom laat ik dit in godsnaam schieten?’



‘Ik vloog niet naar mijn vakantielief, ik vloog naar de vrouw van mijn leven,’ zegt Cédric over Carlota.

'Ik stond de volgende dag om vijf uur 's ochtend op. Ik wilde een dubbele etappe stappen, een dikke vijftig kilometer. Ik moest en zou haar inhalen. Het lukte. We gingen samen verder. Hoe blij ik ook was dat ik die beslissing had genomen, twee weken later was er opnieuw een breekpunt. Ik was al zes jaar vrijgezel, het niet meer gewend om dag in dag uit met iemand door te brengen, ik voelde de nood om even alleen te zijn.'

'Ik nam weer een rustdag, zij stapte verder. Een paar dagen zetten we onze tocht verder, apart van elkaar. We bleven wel berichten sturen. Deze keer was zij het die me opwachste. Ze zei: ik wil samen met jou aankomen in Rome. We hadden het in al die weken nog niet gehad over de toekomst. Wat we hadden was te mooi om kapot te praten, we genoten van de natuur en van elkaar. Maar toen ook zij me opwachste, drong bij mij het besef door: dit is veel meer dan gewoon een vakantielief.'

Familiefeest

'Halverwege oktober bereikten we Rome. Onze wegen scheidden, maar Carlota kocht een vliegtuigticket naar België. Ik ben eind oktober jarig, dus toen ze bij me was, ontmoette ze meteen mijn hele familie op een feest. Mijn broer, mijn drie zussen, mijn ouders. Het was fantastisch om te zien hoe iedereen Engels sprak en hoe ze meteen geaccepteerd werd. De klik die we onderweg als pelgrims hadden, was er ook in het echte leven. Onze band werd alleen maar sterker, zeker toen ik enkele weken later naar Zaragoza ging en ook haar familie ontmoette.'

'Ik denk niet dat we ooit hebben uitgesproken dat we een relatie hadden, het gebeurde gewoon. We hadden samen 1.000 kilometer gestapt, elkaars blaren verzorgd

en elkaars familie al ontmoet. We stelden ons amper vragen, het voelde evident.'

'We bleven pendelen tussen Hoboken en Zaragoza. De eerste zeven maanden zagen we elkaar regelmatig, tot covid de wereld in haar greep kreeg. Net voor Spanje in lockdown ging, haalde ik nog de laatste vlucht naar België. We zagen elkaar maandenlang alleen virtueel. Het was zwaar, maar we maakten er het beste van.'

'Tijdens de pelgrimstocht maakte ik elke dag om tien uur 's morgens en om drie uur 's namiddags een foto, een manier om mijn tocht te documenteren. Carlota en ik maakten er een blijvende gewoonte van. We leefden apart, elk in ons eigen land, maar elke dag namen we om tien en om drie uur een foto en stuurden die naar elkaar. We bleven verbonden in beelden.'

'Nu ben ik bij haar, in Spanje. Het weerzien was overweldigend. Ik vloog niet naar mijn vakantielief, ik vloog naar de vrouw van mijn leven. Een ongelooflijk toeval bracht ons samen, op die eerste september, in die zonovergoten vallei van Aosta. Nu, bijna een jaar later, maken we toekomstplannen. We hebben allebei een job gekozen die we vanop eender welke plek ter wereld kunnen uitvoeren: ik heb alleen mijn laptop nodig om te schrijven, zij startte na een carrière als ziekenhuisapothekeres een zaak op als diëtiste, met enkel online raadplegingen. We zijn van plan om het een tijdje zo te doen, een paar weken in Hoboken, een paar weken in Zaragoza. Het maakt niet uit waar we zijn, zolang we maar samen zijn.'

Door Joke Van Caesbroeck
Foto's Carmen De Vos

Tweewekelijks vertelt iemand over een vakantieliefde die indruk maakte.

woorden weten alles

Ludo Permentier



Verboden

'Minister van Binnenlandse Zaken Pieter De Crem (CD&V) werkt aan een plaatsverbod voor amokmakers.' (DS, 12 augustus)

God was kort van stof. Hij kreeg het gezegd op twee stenen tafelen. Tien geboden moest de mens onderhouden, of beter: vijf geboden en vijf verboden. Om me bij die laatste te houden: wij mogen sindsdien niet meer ijdel zweren, vloeken of spotten, niet doden en geen ergernis geven, geen onkuisheid begaan, niet stelen en bedriegen, geen kwaadspreken of liegen en ten slotte nooit iemands goed begeren. Merkwaardig dat God ergernis geven ('Zit toch niet zo met je been te wiebelen!') en iemands goed begeren ('Heb je die Tesla gezien van de burens?') even onverbidde-lijk veroordeelt als moord. Maar bon, in die tijd dacht men daar misschien zo over.

De mensheid heeft sindsdien niet stilgezeten. Er staan in de Dikke Van Dale 108 woorden die eindigen op *-verbod*. Honderdenacht We zijn sterker in prohibities dan Eskimo's in sneeuw. Dat begint bij *alcoholverbod* en dat gaat via *incestverbod* en *tippesverbod* tot *woekerverbod* en *woonverbod*.



© Getty Images/Stockphoto

Het woordenboek heeft geprobeerd systeem te brengen in die wasmand met verboden. Het zijn allemaal samenstellingen en het eerste deel noemt ofwel een verboden handeling of zaak (*abortusverbod*, *demonstratieverbod*) ofwel een plaats die taboe is (*caféverbod*, *treinverbod*).

Daar zitten een paar merkwaardige bij. Wat dacht u van het *houdverbod* ('door de rechter opgelegd verbod om bepaalde dieren te houden')? Van het *bestaansverbod* ('verbod, uitgevaardigd door een (totalitaire) overheid, op het bestaan van organisaties')? Van het *paleisverbod* ('juridisch verbod om een gerechtsgebouw te betreden gedurende maximaal drie maanden, m.n. opgelegd aan een advocaat')?

Het *straatverbod* kennen we al lang - dat behoort bij de tweede soort: het gaat om een gebied waar iemand van de rechter moet wegblijven na een incident. Maar bijvoorbeeld een sporthal, een fuif of een strand viel daar niet onder en preventief was er ook weinig mee te beginnen. Daar wilde de overheid al rond de eeuwwisseling iets aan doen, en ze bedacht een nieuwe term: het *plaatsverbod*.

Die dropte ze in 2013 in de nieuwe gemeentewet en sinds die tijd duikt het woord elke zomer op in kranten als hangjongeren recreanten lastig gaan vallen rond zwembad. Begin dit jaar kreeg het woord dan eindelijk een stek in het woordenboek: 'in BE door een lokaal bestuur uitgevaardigd verbod om zich binnen een bep. gebied in de openbare ruimte te vertonen'.

Goed bedoeld, maar ik vind het een gek woord. Iemand die een bepaalde handeling niet mag stellen, die moet daar maar van afzien. Iemand die zich niet op straat mag vertonen, die moet maar binnenblijven. Maar als je op geen *plaats* mag zijn, wat moet je dan doen? Dematerialiseren? Het plaatsverbod voor onhandelbare jongeren klinkt als een besmuikt bestaansverbod voor heethoofden. En waarschijnlijk is het even weinig doeltreffend.

Ludo Permentier is gewezen redacteur van De Standaard. 'Woorden weten alles' verschijnt tweewekelijks op maandag in de krant. Reacties: ludo.permentier@standaard.be

